

ע"פ 25458/04/18 - סימון זגורי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 25458-04-18 זגורי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	סימון זגורי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור על חומרת העונש (רכיב הפסילה בפועל) בגזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה בחדרה (כב' השופט א' אחטר), בפל"א 7180-04-17, מיום 25.3.18.
2. עפ"י הנטען בכתב האישום שהוגש לביהמ"ש קמא, ביום 20.4.17 סמוך לשעה 19:55, המערער נהג ברכב בקלות ראש והתבקש לעצור לביקורת משטרתית. אז, הסתבר כי המערער גם נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף לאחר שרישיונו פקע בשנת 2016 ובהיותו פסול לנהיגה בהתאם לגזר דין בתיק פל"א 2298-02-14 מיום 30.10.14 (להלן: **התיק הקודם**), אשר ניתן בנוכחותו, ובגדרו נפסל מלנהוג למשך 30 חודשים החל מיום 10.6.15.
3. על יסוד תשתית עובדתית זו יוחס למערער ביצוע מספר עבירות : נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה תשכ"א 1971 (סמל סעיף 2011), נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א 1971 (סמל סעיף 2002), נהיגה בזמן פסילה - עבירה על סעיף 67 לפקודת התעבורה תשכ"א 1971 (סמל סעיף 2023) ונהיגה ללא ביטוח - עבירה על סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תש"ל - 1970 (סמל סעיף 2106).
4. ביום 30.4.17 המערער הודה במיוחס לו והורשע בביצוע כל העבירות שלעיל. בשלב מאוחר יותר ולבקשתו, עניינו הופנה לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, בין היתר, לבחינת האפשרות של הארכת התנאי בן 10 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק הקודם ושהינו בר הפעלה בתיק זה.
5. מהתסקיר עולה כי המערער הינו בין 52 רווק ללא ילדים, אך חי בזוגיות עם בת זוגו וילדיה. עוד צוין, כי המערער גדל בתנאי דלות וחוסר אמצעים, סיים 9 שנות לימוד והתגייס לצבא אך שוחרר על רקע של אי

התאמה. מעת שחרורו עבד בשיפוצים ללא מסגרת קבועה.

בתסקיר גם נסקר עברו הפלילי והתעבורתי של המערער, הכולל 15 הרשעות פליליות, שחלקן התיישנו, בעבירות רכוש, אלימות וסמים וכן 18 הרשעות תעבורה קודמות בגין נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות ונהיגה תחת השפעה. בגין חלק מהרשעות אלה הוטלו על המערער עונשי מאסר אשר בוצעו בעבודות שירות וכן עונש מאסר על תנאי בן 10 חודשים בר הפעלה בתיק זה.

עוד צוין בתסקיר המבחן, כי מזה תקופה ארוכה המערער נמצא בקשר עם שירות המבחן ועם היחידה להתמכרויות במטרה להיגמל משימוש בסמים.

בעניינו של המערער הוגש תסקיר משלים ביום 13.2.18 ממנו עלה כי המערער החל בטיפול ביחידה להתמכרויות, מתמיד בו ומביע נכונות להמשיך. לאור זאת, והתרשמות שירות המבחן כי המערער לקח אחריות ומגלה מוטיבציה פנימית וכנה לעריכת שינוי במצבו באמצעות הליך השיקום אשר עשוי להוריד את הסיכון להישנות מעורבותו בביצוע עבירות, אזי הומלץ על הארכת עונש המאסר על תנאי והעמדת המערער בצו מבחן למשך שנה.

6. לאחר שהתסקיר התקבל, הצדדים טענו לעונש וניתן גזר-דינו של ביהמ"ש קמא העומד במוקד הערעור. לאחר שביהמ"ש קמא עמד על הערכים המוגנים, על מדיניות הענישה הראויה ושקל את נסיבות ביצוע העבירה, הוא מצא כי מתחם העונש ההולם הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול יבוצעו בעבודות שירות ועד 16 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה לתקופה שלא תפחת מעשר שנים וזאת לפי סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש](להלן: **הפקודה**)

ביהמ"ש קמא הזכיר לחומרה את עברו המכביד של המערער, העובדה שמאסר מותנה לא הרתיעו, ולמרות זאת, ביחוד נוכח המלצת שירות המבחן, הוא ראה לבכר את התכלית השיקומית ולהקל בגזירת העונש ואף להאריך את תקופת המאסר המותנה. ביהמ"ש קמא נעתר לבקשת המערער והורה על חידוש המאסר המותנה תחת הפעלתו, כן פסל את המערער מלנהוג לתקופה של 10 שנים, נוסף לפסילה על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, כן תשלום קנס בסך 3,000 ₪, וגם הורה על העמדת המערער בפיקוחו של שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום במהלכם ישולב בתכנית טיפולית בשירות המבחן ו/או ביחידה להתמכרויות.

7. בערעור ובמסגרת הדיון שהתקיים בפניי היום, המערער מאשר כי ביהמ"ש קמא גילה התחשבות ונתן משקל רב לשיקולי השיקום במסגרת מלאכת האיזון שעשה בגזר-הדין, ובקביעת העונש ההולם. הוא אף טען: "גזר הדין בכללותו של בית המשפט קמא, ראוי וטוב.."(עמ' 3, ש' 10) ואף אשר כי סע' 40א לפקודה חל על עניינו. למרות זאת, המערער בדעה כי ביהמ"ש קמא החמיר עמו בקביעת תקופת הפסילה בפועל. לגישת המערער בכך ביהמ"ש קמא התעלם משיקולי וסיכויי השיקום עליהם עמד בגזר-דינו. הרי, כך נטען, בין רכיבי העונש קיימת סתירה, כאשר מחד ביהמ"ש קמא ראה ליתן משקל מכריע

לשיקולי השיקום בהארכת המאסר המותנה, ומאיך התעלם משיקול זה בהשתת עונש הפסילה מלנהוג לתקופה ארוכה.

8. המשיבה סמכה את ידה על גזר-דינו ונימוקיו של ביהמ"ש קמא, וטענה כי ביהמ"ש קמא נימק את מסקנותיו ולא נפלה טעות שתצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. המשיבה בדעה כי במקרה זה ביהמ"ש קמא דווקא נתן משקל רב לשיקולי השיקום ולהמלצת שירות המבחן, והעונש בכללותו הינו בהחלט מקל נוכח עברו התעבורתי והפלילי העשיר של המערער וחומרת העבירות בהן הורשע. עוד הדגישה המשיבה, כי במקרה זה חל סעי' 40א לפקודה, ומכאן תקופת הפסילה שקבע ביהמ"ש קמא הינו, כמצוות המחוקק, עונש מינימום.

9. לאחר עיון בתיק קמא, לרבות בתסקיר המבחן, פרוטוקולי הדיונים וגזר-דינו של ביהמ"ש, כן לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, אני סבור כי ערעור זה חסר בסיס, ודינו דחיה.

10. לפני שאביא את נימוקי, ראיתי להזכיר כי השגתו של המערער הינה אחת ויחידה והיא ממוקדת בעונש הפסילה מלנהוג בלבד.

11. בסעי' 40א (א)(1) לפקודה נקבע כדלקמן:

"40א. (א) (1) הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65(א)(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחת מעשר שנים;"

שני הצדדים תמימי דעים לעניין תחולת סעי' זה, עם זאת המערער בטיעונו מכוון לסמכותו של ביהמ"ש שקיבלה ביטוי בסעי' 40א(ג)1, המורה לנו כדלקמן:

"40א(ג)1. בית המשפט רשאי -

(1) בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופות קצרות יותר מהתקופות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), ובלבד ששוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור;"

12. גם שעה שסעי' 40א(א)(1) חל, נותר בידי ביהמ"ש ש"ד לסטות מתקופת הפסילה בת 10 שנים, כל זאת בהתקיימן של נסיבות מיוחדות נוסף לכך שביהמ"ש שוכנע כי המשך נהיגתו של הנאשם לא מקפלת

בחובה סכנה לציבור. אכן שיקולי השיקום בעלי משקל רב ובמקרים מתאימים מקימים את התנאי הראשון בדבר נסיבות מיוחדות. עם זאת, במקרה זה בשים לב לעברו התעבורתי והפלילי המכבידים של המערער; חומרת העבירות בהן הורשע והמאסר המותנה שרחף מעל המערער בזמן ביצוע העבירות מושא תיק זה ולא הרתיעו - כל אלה יחדיו מלמדים כי בהמשך נהיגתו המערער עלול לסכן את שלום הציבור.

13. ועוד, נראה כי ביהמ"ש קמא בקביעת העונש, ובעיקר הארכת המאסר המותנה והימנעותו משליחת המערער למאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, נתן לסיכויי השיקום משקל מכריע, ובכך, נוכח נסיבותיו של מקרה זה, אף הקל עם המערער. לא אחת דובר על החומרה הרבה הגלומה בעבירת הנהיגה בזמן פסילה, ביהמ"ש העליון חזר והבהיר רבות:

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט." (רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.5.05)).

מכאן, לרוב הענישה הראויה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה כוללת בחובה גם מאסר בפועל (רע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.3.14)); דבר הנכון ביתר שאת באשר למורשעים בעלי עבר תעבורתי מכביד, וביחוד כאלה שעומד ותלוי נגדם מאסר מותנה בגין אותה העבירה כפי מערער זה (רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 10424/06 לודוויה נ' מדינת ישראל (22.2.07)).

מכל האמור, העונש כמכלול אשר הושת על המערער הינו סביר ואף מקל, דבר שבפני עצמו מצדיק את דחיית גישת המערער:

" אין לבודד רכיב אחד של העונש ולבחון אותו במנותק, אלא יש להביט על העונש כמכלול. במקרה דנן, הרכיב העיקרי במכלול הוא עונש המאסר המשמעותי שהושת על המערער, ורכיב זה הולם את חומרת מעשיו. לכך יש משמעות בהיבט של מיצוי הדין על ידי ערכאה זו, בנבדל מן השאלה האם היה מקום להטיל קנס בערכאה המבררת." (ע"פ 100/14 מדינת ישראל נ' סימנטוב מחטיב, פס' 4 (10.12.14)).

14. חיזוק למסקנתי כי דין הערעור דחיה, אני גם מוצא בהלכה המגובשת לפיה ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שנקבע על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה (ע"פ 258/17 סלאח נ' מדינת ישראל, פס' 14 (10.8.2017); ע"פ 8057/16 שטרימר נ' מדינת ישראל,

פס' 15 (9.8.2017) - ואין זה המקרה.

15. מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פס"ד זה לצדדים

ניתן היום, י"ג תמוז תשע"ח, 26 יוני 2018, בהעדר הצדדים.